



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobce: **M. H. M.**, narozený dne X
státní příslušnost Pákistánská islámská republika
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

za účasti osob
zúčastněných na
řízení: 1) **D. M.**, narozený dne X
bytem X
2) **Z. M.**, narozený dne X
bytem X
3) **A. M.**, narozená dne X
bytem X
4) **Z. M.**, narozená dne X
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2024, č. j. OAM-1302/ZA-ZA11-ZA22-2023,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2024, č. j. OAM-1302/ZA-ZA11-ZA22-2023, jímž žalovaný vyslovil, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný vyslovil, že doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu nelze udělit.
2. Zároveň žalobce požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

3. V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný nedostatečně a nesprávně posoudil jeho žádost, neboť mu měla být udělena mezinárodní ochrana jak dle § 12 písm. b) zákona o azylu z důvodu jeho ateismu, tak dle § 14 zákona o azylu, a to z humanitárních důvodů, a také mu měla být udělena doplňková ochrana dle § 14a odst. 1 zákona o azylu.
4. Žalobce konstatoval, že v žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že se obává návratu do Pákistánu, protože mu tam hrozí vážné perzekuce a pronásledování ze strany státních orgánů řízených v souladu se státním náboženstvím – islámem. Žalobce je ateistou, dle islámu tedy odpadlíkem. Je tudíž osobou druhé kategorie a rovněž je ohrožen náboženským fundamentalismem přesahujícím až do státního zřízení v Pákistánu. Žalobce podotkl, že jeho azylový příběh je logický, konstantní od svého počátku, možný a žalovaný jej nevyvrátil žádnými důkazy. Dále žalobce sdělil, že zde žije více než 42 let, přičemž od roku 1991 nebyl na území Pákistánu. Obavy žalobce jsou uvěřitelné a stojí na reálném základě vyplývajícím z aktuální politické i bezpečnostní situace v Pákistánu. Na podporu svých tvrzení žalobce poukázal na lidskoprávní zprávy ke stavu dodržování práv v Pákistánu, obsah provedených pohovorů s ním a jím doložené listinné podklady (Příručka k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydaná Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992, strany 195 až 219). Žalobce uvedl, že jej žalovaný s ohledem na zápis v jeho cestovním dokladu, že je muslimem, přestože je ateistou, nabádal, aby žil v přetvářce a lži a v neustálém ohrožení z prozrazení, že není oddaným muslimem. V Pákistánu je však odpadnutí od víry kriminalizováno a pronásledování ateistů či rouhačů nezřídka vede až k novodobým honům na čarodějnice, k čemuž poukázal na zprávu Britského úřadu pro záležitosti Commonwealthu. S ohledem na výše uvedené žalobce sdělil, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zjištěným skutkovým stavem, či na základě nedostatečně zjištěného stavu věci a měl mu být udělen azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu.
5. Dále žalobce uvedl, že mu měl být udělen azyl z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu, neboť na českém území pobývá již 42 let, má zde rodinné zázemí a s ohledem na jeho záznam o odsouzení se nemůže v případě vycestování ze země v dohledné době vrátit zpět ke své rodině. V České republice se nachází nepřetržitě od roku 1991, a za dobu svého pobytu zde si zde vytvořil silné soukromé a rodinné vazby. Žalobce považuje Českou republiku za svůj jediný domov a v zemi původu již nikoho a nic nemá a není kulturně přizpůsoben pro život v Pákistánu. Podotkl, že v Pákistánu by mu nebyla garantována ani základní lidská práva a byl by nucen skrývat svůj ateismus pod hrozbou vážných následků.

Žalobce konstatoval, že je rodičem čtyř potomků (osoby zúčastněné na řízení), kteří jsou občany České republiky a rovněž zde žijí. Žijí zde i tři vnoučata žalobce. Žalobce žije ve společné domácnosti s dcerami A. a Z., jež stále studuje vysokou školu, je nezaopatřená a výživou závislá na žalobci. Vycestováním žalobce by došlo k úplnému rozvrácení rodiny, přičemž udržování kontaktu na dálku nemůže roli žalobce v rodině nahradit. Žalobce zdůraznil, že v případě vycestování by se nemohl za svou rodinou na území České republiky několik let vrátit, a to s ohledem na záznam v trestním rejstříku, neboť podmínkou získání krátkodobého víza je trestní zachovalost. Žalobce na území pracuje, od svého propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v roce 2017 žije řádný život a splácí soudem určenou škodu. Dále žalobce sdělil, že ačkoli byl odsouzen pro závažnou trestnou činnost, jednalo se o první a poslední odsouzení, tedy o excus. Svého jednání lituje a nadále se snaží žít poctivě a být vzorem pro své děti. Po svém podmíněném propuštění z výkonu trestu v roce 2017 žalobce řádně plnil podmínky stanovené nařízeným dohledem probačního úředníka, přičemž dne 2. 5. 2024 bylo usnesením Okresního soudu v Kladně vysloveno, že se osvědčil ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu. Žalobce tedy již není nebezpečný pro veřejný pořádek a jeho trestná činnost již není aktuální, neboť k ní došlo již v roce 2013, k odsouzení v roce 2014.

6. Pokud žalobci nebyl udělen azyl, měla mu být udělena alespoň doplňková ochrana. Žalobce konstatoval, že aplikace § 15a zákona o azylu byla v rozporu se samotnou dikcí zákona, v němž je uvedeno, že doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany se dopustil vážného zločinu. Žalovaný v řízení zjistil, že se žalobce na českém území dopustil zvláště závažného zločinu organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice dle § 340 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“) ve spojení s účastí na organizované zločinecké skupině dle § 361 odst. 1 trestního zákoníku, za který byl pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody na 7 let a 6 měsíců, přičemž uložený trest vykonal. Podle žalobce tedy nebylo možné aplikovat návětí § 15a zákona o azylu: „*je-li důvodné podezření*“. Podle žalobce z uvedeného ustanovení vyplývá, že se nevztahuje na případy, kdy o trestném činu bylo již soudem pravomocně rozhodnuto a odsouzený uložený trest již vykonal, nýbrž se vztahuje na ty situace, kdy je například trestní řízení ve fázi prověřování. Žalovaný svým výkladem popřel možnost nápravy žalobce a odmítl poskytnout ochranu potřebnému a ohroženému s ohledem na jeho předchozí trestněprávní jednání, jež nemělo žádnou souvislost se žádostí o azyl. Podle žalobce žalovaný pochybil, neboť při posuzování závažného trestného činu dle § 15a zákona o azylu nepřihlédl k tomu, že žalobce uložený trest již vykonal. Dále poukázal na závěry Soudního dvora v rozsudku velkého senátu ze dne 9. 11. 2010, Spolková republika Německo proti B a D, spojené věci C-57/09 a C-101/09, a podotkl, že posouzení závažnosti zločinu pro účely z vyloučení poskytnutí mezinárodní ochrany musí být provedeno v každém jednotlivém případě s přihlédnutím k okolnostem daného případu (polehčující a přitěžující okolnosti, povaha a závažnost spáchaného trestného činu, výše uloženého trestu, míra účasti na trestné činnosti, vykonání uloženého trestu, chování před, během i po trestním řízení) a vyžaduje přijetí spíše mezinárodních standardů oproti místním. Zdůvodnění užití § 15a zákona o azylu označil žalobce za nepřezkoumatelné.
7. Žalobce rovněž namítal, že napadené rozhodnutí zcela nepřiměřeně zasahuje do práva na respektování soukromého života žalobce a celé jeho rodiny v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb.). Žalovaný dle žalobce přiměřenost napadeného rozhodnutí vůbec neposuzoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout pro nedůvodnost. Žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a odkázal na obsah správního spisu, zejména na protokol o pohovoru ze dne 29. 9. 2023, na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3. 7. 2014, sp. zn. 7 To 238/2014, a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. 9 To 64/2014. Konstatoval, že rozhodoval na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a vzal v potaz všechny skutečnosti, které vyšly v řízení najevo. Žalovaný podotkl, že žalobcem spáchané dva zvlášť závažné zločiny a jeden zločin s nižší horní hranicí trestní sazby (organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice, účast na organizované zločinecké skupině, podvod) je možno považovat za natolik závažné a společensky škodlivé, že není pochybnosti o tom, že naplňují znaky závažného trestného činu. Žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že jeho trestná činnost byla toliko excesem a zdůraznil, že páčání trestné činnosti u něj bylo prokázáno, přičemž v rámci převaděčství žalobce přivedl do struktur zločinecké organizace další členy, kteří zajišťovali převod ilegálních migrantů přes Rumunsko. Sám žalobce se účastnil jednotlivých převodů a předával informace o jejich průběhu spolupracovníkům a působil jako klíčová osoba v rámci zločinecké organizace, která do České republiky dostala celkem 30 nelegálních migrantů. Stran podvodu žalobce zosnoval a řídil jednání, jehož podstatou bylo přesměrování příchozích zahraničních hovorů na opět zahraniční tzv. prémiové linky s vysokou tarifikací, přičemž provozovatel těchto prémiových linek inkasoval od operátora desítky až stovky korun za minutu hovoru. Žalovaný dále uvedl, že podle usnesení soudu pak žalobce tuto aktivitu sám organizoval a obstaral si k ní spolupracovníky. Soud vyčíslil žalobcem způsobenou škodu společnosti UPC Česká republika, s.r.o. na 17 093 706 Kč. Odvolací soud potvrdil stanovisko soudu prvního soudu a uložil souhrnný trest sedmi let a šesti měsíců.
9. Žalovaný odmítl výklad žalobce stran § 15a zákona o azylu a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2011, č. j. 4 Azs 60/2007-136, v němž jsou rozebrány vylučující klauzule i co se týče nastavení tzv. důkazního standardu v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Dle žalovaného byly v projednávané věci u žalobce naplněny podmínky vylučující klauzule dle § 17a zákona o azylu (přesněji klauzule pozastavující).
10. Stran neudělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný sdělil, že žalobce tvrdil jediný důvod, a to že by v Pákistánu mohl být pronásledován z důvodu svého ateismu, tedy že nemůže v Pákistánu vyjádřit názor, že je nevěřící. Žalovaný k tomu konstatoval, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobce ve vlasti dlouhodobě nežil, tak o jeho ateismu nikdo nemůže vědět a je pouze na něm, zda o tom někoho informuje. Žalovaný nemůže brát v potaz skutečnost, která se nestala a ke které ani nemůže dojít bez úmyslu samotného žalobce. Podotkl, že žalobce je původem z města X, což je město s populací zhruba dvou miliónů obyvatel. Dle žalovaného lze tedy rozumně předpokládat, že ve městě takové velikosti se stěží budou lidé zajímat, zda žalobce je praktikující muslim. Dále podotkl, že podle webu Wikipedia, což je zdroj, kterého se sám žalobce dovolával, je v Pákistánu zhruba jedno procento populace bez vyznání, což je zhruba 2,6 miliónů lidí. Pokud by tito občané byli plošně pronásledováni, jistě by to neuniklo pozornosti médií, avšak žádné takové zprávy o masivním pronásledování žalovaný nezjistil a ani žalobce je nedoložil.
11. K neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu žalovaný uvedl, že se jedná o výjimečný institut, který se uděluje například osobám těžce postiženým, těžce nemocným, či osobám, které pocházejí z oblastí, jež jsou významně postiženy humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory, k čemuž poukázal na rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55. Žalovaný uvedl, že si je vědom rodinných vazeb žalobce na občany České republiky, nicméně jeho rodinní příslušníci jsou v tomto případě osobami dospělými, svéprávnými a na žalobci nezávislími a vycestování žalobce do Pákistánu není v žádném ohledu překážkou pro pokračování vztahů. Žalovaný neshledal u žalobce existenci důvodů zvláštního zřetele hodných, pro které by mu měl být udělen národní humanitární azyl.

Replika žalobce

12. V replice žalobce uvedl, že trvá na podané žalobě. Zopakoval, že zde má jádro svého soukromého a rodinného života a že rodina jej případně nemůže následovat do Pákistánu. Podotkl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla jeho poslední možností, jak legalizovat svůj pobyt na území, neboť snahy získat povolení k pobytu zhatil záznam v trestním rejstříku. Pro uvedený záznam v trestním rejstříku se žalobce nebude moct několik let vrátit na území ke své rodině. Zopakoval, že se ze své trestní minulosti poučil, jednalo se toliko o excés a již není nebezpečným pro veřejný pořádek. Uvedl, že pákistánské zastupitelské úřady mají nařízeno neúspěšným žadatelům o azyl nevydávat cestovní doklady, neboť je považují za bezpečnostní hrozbu. Poukázal na špatnou situaci v Pákistánu stran dodržování lidských práv a navrhl, že by mu měl být udělen azyl z humanitárních důvodů, a to pro nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Žalovaný se v tomto směru naplněním uvedeného azylového důvodu nezabýval dostatečně. Opět poukázal na to, že aplikace § 15a zákona o azylu byla v rozporu se samotnou dikcí zákona, neboť se vztahuje pouze na případy ve fázi podezření, za něž cizinec nebyl dosud odsouzen a trest nevykonal. Žalobce opětovně poukázal na způsob, jakým by měla být hodnocena vážnost zločinu dle § 15a zákona o azylu. Podle žalobce se žalovaný dostatečně nevypořádal s otázkou, zda lze jeho odsouzení ve světle všech okolností případu podřadit pod pojem závažného trestného činu ve smyslu § 15a zákona o azylu. Žalobce považoval odůvodnění užití § 15a zákona o azylu za nedostatečné, paušální, a napadené rozhodnutí proto za nepřezkoumatelné. Žalobce opět uvedl, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do práva na respektování soukromého života žalobce a celé jeho rodiny, přičemž žalovaný otázku přiměřenosti rozhodnutí vůbec neposuzoval. Žalobce konstatoval, že mu měl být udělen azyl z humanitárních důvodů, a to s ohledem na skutečnost, že nemá možnost legalizace pobytu, hrozba ohrožení veřejného pořádku z jeho strany již není aktuální a intenzitu dopadů do rodinného a soukromého života žalobce i celé jeho rodiny.

Další sdělení žalobce

13. Žalobce dále soudu předložil listinné důkazy a sdělil, že na je na České republice ekonomicky nezávislý, neboť stát za něj nehradí náklady na bydlení, sociální a zdravotní pojištění. Podotkl, že platí daně a uloženou náhradu škody hradí ve splátkách. Záznam v rejstříku trestů má již zahlazený.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení č. 1

14. Osoba zúčastněná na řízení (dále jen „OZnŘ“) č. 1 se k věci nevyjádřila.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení č. 2

15. OZnŘ č. 2 soudu předložila na podporu žalobce usnesení Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 4. 11. 2024 o zahlázení odsouzení žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení č. 3

16. OZnŘ č. 3 se k věci nevyjádřila.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení č. 4

17. OZnŘ č. 4 se k věci nevyjádřila.

Jednání soudu

18. Při jednání soudu konaném dne 18. 6. 2025 trval žalobce na své žalobě. Zdůraznil, že v České republice žije od svých 17 let, v Pákistánu nikoho nezná, nemá tam žádné zázemí ani majetek a je pro něho nemyslitelné, aby opustil svou rodinu – děti a vnoučata, které zde žijí. Uvedl, že se mu zde narodily 4 děti, s nimiž má dobré vztahy. Má nyní dobrou práci a řádně platí veškeré platby (sociální, zdravotní). Připustil, že se v minulosti dopustil trestné činnosti, svůj trest si však odpykal a odsouzení mu bylo již zhlazeno.
19. Osoby zúčastněné na řízení – děti žalobce –argumentovaly shodně především tím, že se narodily v České republice, jsou jejími občany a mají právo žít se svým otcem. Přitom však žijí řadu let v neustálých obavách o jeho osud a zdraví.
20. OZnŘ č. 1 – syn žalobce – uvedl, že je pro něho žalobce jako otec důležitý a nenahraditelný. Uvedl, že jej potřebuje jako každý syn. Nyní mu žalobce poskytuje pomoc v tom, že poskytl možnost bydlení jeho nejstaršímu synovi, který z bydliště žalobce chodí do školy a v bytě žalobce bydlí proto, že rodina syna žalobce má malý byt a všichni se do něho nevejdou.
21. OZnŘ č. 2 – mladší syn žalobce – zdůraznil, že všechny čtyři děti jsou občany České republiky a mají právo stýkat se se svým otcem. Ten zde žije 40 let a pravda je taková, že mu nedovolí, aby odsud odjel. Žalobce má zde kromě 4 dětí také 4 vnoučata, on i jeho syn jsou s žalobcem v denním telefonickém kontaktu, mají s ním velmi dobré vztahy. Uvedl, že po dobu zhruba 8 let, kdy jsou vedena řízení za účelem zrušení pobytového oprávnění žalobci, žijí v neustálém strachu. Jeho dvě sestry navštěvují psychologa. Je přitom zcela nereálné, aby některé z dětí jelo navštívit otce do Pákistánu, či aby za ním do Pákistánu poslal na návštěvu svého syna. Konstatoval, že je nezbytné, aby zde mohl být žalobce legálně i kvůli práci a závazkům.
22. OZnŘ č. 3 – dcera žalobce – rovněž popsala pevnost rodinných vazeb s žalobce. Uvedla, že trpí depresivním úzkostným syndromem, léčí se na psychiatrii a dochází na terapie. V této nemoci jí je otec velkou oporou. Rozhodně nemůže blízký kontakt nahradit žalovanou poukazované videohovory, neboť ona potřebuje blízkost svého otce a jeho objetí. Představa, že by otec nemohl s nimi zde žít je pro ni nepředstavitelná. Je si vědoma toho, že se její otec dopustil závažného trestného činu, svůj trest však vykonal a nyní žije řádným životem a je pro své děti vzorem. Má za to, že žalobce je do české společnosti adekvátně integrován.
23. OznŘ č. 4 – mladší dcera žalobce – doplnila sdělení ostatních sourozenců tak, že od svých 17 let žije ve strachu a nejistotě, zda bude mít svého tátu, přičemž obavy o něho zesílily v době covidové epidemie.
24. Pověřená pracovnice žalovaného uvedla, že bytí chápe důvody, které vedly žalobce k podání žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany poté, co přišel o své pobytové oprávnění v důsledku páchání trestné činnosti, a veškeré předchozí možnosti, které mu poskytoval zákon o pobytu cizinců bezvysledně vyčerpал, podstatné pro danou věc je skutečnost, že zde neexistují žádné důvody, pro které by mohla být žalobci poskytnuta mezinárodní ochrana

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

podle zákona o azylu. Poukázala na to, že pokud byl žalobci zahlazen trest, může za účelem sloučení s rodinou znovu požádat o pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců.

Posouzení věci soudem

25. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty jednoho měsíce ode dne doručení napadeného rozhodnutí dle § 32 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
26. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a konání jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
27. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce podal dne 25. 9. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Poté poskytl dne 29. 9. 2023 údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Pákistánu, ateista, rozvedený. K politickému přesvědčení sdělil, že nemá žádné a není v žádné politické straně ani skupině. Je zcela zdravý. Má čtyři zletilé děti a tři vnoučata, všichni s českým státním občanstvím. Do Československa přišel jako zahraniční student v roce 1981, zde studoval na Karlově univerzitě a Masarykově univerzitě a území opustil pouze v roce 1991, kdy odletěl s manželkou do Pákistánu. Do Pákistánu se nevrátil, neboť tamní poměry nebyly vhodné pro jeho českou manželku. V České republice byl odsouzen k trestu odnětí svobody za trestný čin podvodu na 7 a půl roku, přičemž vykonal 4 roky a zbytek trestu mu byl pro dobré chování prominut. Jako důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že zde žije již 42 let, má čtyři děti a tři vnoučata. V Pákistánu již žádnou rodinu ani majetek nemá. Všechny své děti vychoval v duchu ateismu, přičemž tolerance pro nevěřící a jinověrce je v Pákistánu nulová. Před měsícem v Pákistánu vypálily pět křesťanských kostelů. Má pevné vazby se svými dětmi, dvě dcery žijí s žalobcem ve společné domácnosti. Žalobcova dcera A. má psychické problémy z nejisté budoucnosti žalobce. V Pákistánu by se stal bezdomovcem a nedokáže si představit žít tam bez svých dětí a vnoučat. V České republice chce žít i umřít.
28. V pohovoru k žádosti dne 29. 9. 2023 žalobce především sdělil, že do Pákistánu se již nevrátil, neboť jeho manželka by si na tamní prostředí nezvykla. Byli tam pouze jednou v roce 1991. Žádost o mezinárodní ochranu podal na radu advokáta až poté, co marně využil všech zákonných prostředků k získání pobytového oprávnění a byl mu udělen výjezdní příkaz. Uvedl, že oficiálně nesmí pracovat, ale v Litoměřicích vykonává práci pro společnost, která má sady s třesněmi, neboť jediný ve společnosti umí česky – kontakt s úřady, nábor zaměstnanců. Dále žalobce sdělil, že v Pákistánu nemůže člověk prohlásit, že je ateista, být nevěřícím je zločin. V Pákistánu nemá žádné příbuzné ani majetek. Žalobce uvedl, že v Pákistánu byla celá jeho rodina pronásledována pro ateismus. Nebyli zatčeni, ale diskriminováni, sledováni tajnými službami. Zatčení pro jiné názory byli dva strýcové

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce. V Pákistánu měli problémy z náboženských důvodů, neboť nemohli vyjádřit, že jsou nevěřící. V případě návratu do vlasti se žalobce obával, že by nemohl vyjádřit svůj názor a stal by se bezdomovcem, ale především by byl odloučen od své rodiny. Závěrem uvedl, že nechce žít jinde než v České republice.

29. Součástí správního spisu je řada dokumentů (v češtině i v angličtině) doložených žalobcem dokládajících špatnou úroveň dodržování lidských práv v Pákistánu a dokumenty doložené jeho příbuznými na jeho podporu (prohlášení, rozhodnutí Úřadu práce České republiky o vydání povolení k zaměstnání, pracovní smlouva, rodné listy, lékařské zprávy o psychické závislosti dcery na žalobci aj.), dále opis z evidence rejstříku trestů žalobce ze dne 16. 1. 2024 (a příslušná trestní rozhodnutí), dle něhož byl žalobce odsouzen za trestné činy podvodu, účasti na organizované zločinecké skupině a organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice k trestu odnětí svobody na 7 a půl roku, který vykonával od roku 2014 do roku 2017. Poté byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody na zkušební dobu do roku 2024.
30. Žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí, k jehož převzetí se marně pokusil doručit předvolání žalobci. Žalobce se následně nedostavil k převzetí napadeného rozhodnutí, které tak bylo doručeno fikcí dle § 24a odst. 2 zákona o azylu.
31. Před meritorním posouzením věci se soud zabýval tím, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť žalobce bez dalšího uvedl, že odůvodnění užití § 15a zákona o azylu je nepřezkoumatelné. Soud konstatuje, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí na stranách 6 a 7 je zcela zřejmé, z jakých důvodů byl v daném řízení užit § 15a zákona o azylu a kvůli jakým konkrétním trestným činům žalobce, které žalovaný posoudil jako vážný zločin. Nutno podotknout, že sám žalobce v další části žaloby se závěry žalovaného stran uvedeného ustanovení polemizoval, což by nebylo možné, pokud by bylo napadené rozhodnutí v této části odůvodnění nepřezkoumatelné. Soud proto nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí neshledal.
32. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu platí, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
33. Žalobce namítal, že mu měl být udělen azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu, a to kvůli jeho ateismu, přičemž skutkový stav věci byl v tomto ohledu nedostatečně zjištěn. Soud připomíná, že potřebný rozsah zjišťování skutkového stavu se v azylovém řízení odvíjí především od tvrzení samotného žadatele o mezinárodní ochranu. V žalobě žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, které by neuvedl již ve správním řízení a kterými by se žalovaný nezabýval. V kontextu žalobcem uplatněných tvrzení pak soud shledal žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí dostatečnými a zdůrazňuje, že žalobce měl ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesl veškerá skutková tvrzení, která považoval za podstatná. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „... řízení o udělení azylu je ... specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hraje zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

111/2005-58). Zdejší soud se s citovaným judikátem plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13 i § 14 zákona o azylu (str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí) a dospěl k závěru, že žalobce tyto podmínky nesplňuje, přičemž především u odůvodnění stran § 12 písm. b) zákona o azylu detailně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal. Žalovaný na základě podkladových zpráv o zemi původu podrobně popsal situaci v Pákistánu týkající se ochrany osob jiných vyznání. Podle podkladových zpráv jsou ve státní správě kvóty pro nemuslimy, policie brání obyvatele neislámského vyznání před útoky a v celé zemi se nacházejí místa, kde žijí obyvatele s neislámským náboženským vyznáním. Potencionální pronásledování z náboženských důvodů tedy není organizováno a prováděno státními orgány, ale soukromými osobami, proti nimž státní orgány zasahují a u nichž lze nalézt ochranu. S přihlédnutím k tvrzením uplatněným ve správním řízení ze strany žalobce hodnotí soud skutkový stav jako dostatečně zjištěný a závěry žalovaného ohledně neudělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu za podložené a správné. Soud proto uvedené žalobní námitce nepřisvědčil.

34. Podle § 14 zákona o azylu platí, že jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen "humanitární azyl") z humanitárního důvodu.
35. K neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu soud podotýká, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38). Zdejší soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že mu svědčí důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Soud nepovažuje žalobcem tvrzené důvody (legalizace pobytu, odloučení od čtyř zletilých dětí a tří vnoučat, délka pobytu na území) za případy hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. K námitce nerespektování práva žalobce na soukromý a rodinný život po přezkoumání správního spisu soud uvádí, že žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl jediné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 6/2003-38). Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že by bylo porušeno jeho právo na rodinný a soukromý život, jelikož by byl nucen opustit Českou republiku, kde má žalobce v současnosti čtyři zletilé děti a tři vnoučata. Smyslem a účelem zákona o azylu je především poskytnout ochranu osobám pronásledovaným pro uplatňování politických práv v zemi původu nebo osobám, jež mají odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství mají. Odloučení žalobce od jeho čtyř zletilých dětí a tří vnoučat v případě jeho vycestování do země původu a setrvání zletilých dětí a vnoučat v České republice není skutečností relevantní z pohledu zákona o azylu a přiznání některé z forem mezinárodní ochrany. To znamená, že žalobci nesvědčí ani humanitární azyl z důvodu, že by bylo porušeno jeho právo na rodinný a soukromý život. Soud nepovažuje výše uvedenou skutečnost za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární

katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobce netvrdil, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny. Žalovaný se posouzením přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v důsledku odloučení od jeho zletilých dětí zabýval na str. 5, kde mj. správně podotkl, že děti žalobce jsou osobami dospělými, svéprávnými a na žalobci nezávislými. Žalobcovo vycestování do Pákistánu tak není překážkou pro pokračování vztahů. Soud dále připomíná, že institut mezinárodní ochrany v žádné ze svých forem přitom nemůže sloužit k tomu, aby nahrazoval pobytové oprávnění. Podle názoru soudu je s ohledem na žalobcem páchanou trestnou činnost zcela namístě, aby určitý zásah do svého dosavadního soukromého života strpěl.

36. Soud dále podotýká, že za situace, kdy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu poté, co se na území České republiky ocitl bez náležitého pobytového oprávnění v důsledku páchaní trestné činnosti, a kdy mu tedy reálně hrozilo vycestování z území České republiky, lze konstatovat, že hlavním důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha o legalizaci žalobcova pobytu na území České republiky. To ostatně odpovídá zjištěním (výpověď žalobce), která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nesčetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který konzistentně judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94). Ani snaha o legalizaci pobytu na území České republiky tedy nemůže být důvodem, pro který by žalovaný mohl žalobci udělit humanitární azyl podle § 14 téhož zákona.
37. Poté se soud zaměřil na námitky týkající se doplňkové ochrany. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu platí, že doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu. Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, publ. pod č. 3546/2017 Sb. NSS, podle kterého pojem vážný zločin „je autonomním pojmem azylového práva a je třeba jej vykládat s přihlédnutím k významu, jaký mu přikládá směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (kvalifikační směrnice) a Úmluva o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.). Závěr o tom, že se žadatel o mezinárodní ochranu dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na skutečnost, že byl odsouzen za spáchání činu, jenž je ve vnitrostátním trestním právu kvalifikován jako zvlášť závažný zločin, nýbrž je vždy třeba posoudit individuální okolnosti případu.“
38. Podle názoru soudu žalovaný požadavkům formulovaným Nejvyšším správním soudem vyhověl, neboť okolnosti trestných činů spáchaných žalobcem a jejich závažnost náležitě posoudil na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, přičemž při hodnocení vážného zločinu dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu vzal v potaz mj. povahu činu, skutečně způsobenou škoda, povahu a výši trestu včetně podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a otázku, zda je daný zločin obecně považován za vážný. Žalovaný vycházel z obsahu odsuzujících trestních rozhodnutí a hodnotil individuální okolnosti případu, neboť poukázal na to, že žalobce způsobil společnosti UPC Česká republika, s. r. o. škodu velkého rozsahu (cca 17 miliónů Kč), organizoval za úplaty nelegální přechod státních hranic neproověřených lidí, kteří mohli být nebezpečnými osobami, čímž ohrozil Českou republiku

a bezpečí jejích obyvatel. Podrobně rozebral i závažnost žalobcova jednání včetně polehčujících okolností (podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody). Žalovaný upozornil na velmi vysokou společenskou škodlivost trestných činů žalobce. Žalobcova trestná činnost tak i podle názoru soudu naplňuje znaky vážného zločinu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, kdy navíc nejde jen o důvodné podezření, nýbrž o pravomocné odsouzení. Na tomto místě soud podotýká, že neshledal důvodnou námitku, že by se dané ustanovení vztahovalo toliko na důvodně podezřelé, a nikoliv již na usvědčené a odsouzené cizince. Takovýto striktně jazykový výklad ustanovení § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu by zcela popřel jeho smysl a podstatu. Tomuto zákonnému ustanovení je třeba rozumět tak, že k jeho užití postačuje toliko důvodné podezření (minimální míra jistoty), protože pokud byl cizinec usvědčen a odsouzen, důvodné podezření se potvrdilo. U žalobce se tudíž jedná o vyšší míru jistoty o tom, že se dopustil vážného zločinu, než u „pouhého“ důvodného podezření. Žalobcova námitka zpochybňující správnost aplikace § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu žalovaným tudíž není důvodná, neboť žalovaný vyložil pojem vážného zločinu a odůvodnil závěr o tom, že se žalobce dopustil vážného zločinu konkrétními okolnostmi páchaní trestné činnosti na území České republiky. Žalovaný vzal do úvahy i polehčující okolnosti, avšak i přes tyto polehčující okolnosti neshledal, že by se žalobce vzhledem k ostatním okolnostem vážného zločinu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nedopustil. Pro aplikování uvedené vylučující klauzule nebylo možné žalobci doplňkovou ochranu udělit.

39. Soud podle § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl dokazování překladem první strany usnesení č. 1/6/2022 vlády Pákistánu o nevydávání cestovních dokladů neúspěšným žadatelům o azyl, neboť skutkový stav věci byl v tomto směru dostatečně zjištěn především s ohledem na Informaci Ministerstva zahraničních věcí: Pákistán – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti ze dne 14. 6. 2023. Soud rovněž neprovedl dokazování doloženou smlouvou o studiu vnuka žalobce a kopií jeho osobních dokladů ze dne 21. 8. 2024, neboť jak uvedl soud výše, vztah žalobce a jeho vnuků nebyl s ohledem na udělení některé z forem mezinárodní ochrany relevantní. Dále soud neprovedl dokazování nájemní smlouvou, pracovním povolením, pracovní smlouvou, usnesením Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 4. 11. 2024 o zahrazení odsouzení žalobce, usnesením Okresního soudu v Kladně ze dne 2. 5. 2024, sp. zn. 6PP 203/2016, o osvědčení žalobce ve zkušební době podmíněného propuštění, ani závěrečnou zprávou probační a mediační služby o průběhu dohledu ze dne 4. 3. 2024, neboť předložené dokumenty neobsahují žádné azylově relevantní skutečnosti.
40. V mezích žalobních bodů tedy vyhodnotil soud žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
41. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
42. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, přičemž v předmětném řízení nebyly soudem osobě zúčastněné na řízení uloženy žádné povinnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 18. června 2025

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.